

Várna

Sosem jártam még a Fekete-tengernél, repülön is csak nemrég ültem először. Három hónapot töltöttem Skóciában, ahol fehér ingben porszívóztam egy kastélyban, ebédre meg zacskós levest ettem, miközben odakint a hegyekben grófok lövöldöztek szarvasokra. A szövegszerkesztőt cseréltem ecetes törlőrongyra, mert kis országunk már nem bírt el több köztisztviselőt. Megsértettek, mikor mindenféle előzetes figyelmeztetés nélkül elszakítottak az addig biztosnak vélt közösségtől. Túlságosan mart a só, amit beforratlan sebeimre szórtak. Jó lett volna, ha valaki ebben a kilátástalan időszakban a kezemet fogja vagy egyszerűen csak a szükséges eszközökkel felvértezve elindít a helyes irányba. A dzsungelhez túl életlen volt a késem, de ahelyett, hogy a rossz hajtásokat metszettem volna le, inkább fogtam egy fűrészt és kivágtam az egész fát.

Ezerkilencszáz kilométert utaztam ahhoz, hogy egy holdfény áztatta szeles éjszakán belém hasítson a fájdalmas, de egyben felszabadító felismerés. Az örült mosónő, a hisztis főnökasszony, a rosszindulatú dominikai és az alkoholista szomszéd ugyanúgy otthon is meg fognak találni, csak a kinézetük lesz más. Amíg a kapcsoló nem vált át bennem arra, hogy most aztán már elég, addig kétszer is körbeutazhatom a földet, ugyanúgy fogok érezni.

Azon a napon megint nem tudtam megszólalni, hogy kiállhassak magamért. A fejemben szorgos kis manók pakolták a szorongásom katlanába, miközben a szivarszagú társalgószoba márványpárkányáról az angol királynő portréja nézett velem farkasszemet. Miután délutáni műszakomból hazaértem, tóparti szállásom hideg falai között addig üvöltöttem a napközben felgyülemlett sérelmekről, míg el nem kezdett leperegni a vakolat az előszobában. Az éjszaka sötétjében, miközben ismeretlen állatok futkároztak a padláson, én az ablaknál állva a póni méretű nyulakat figyeltem, akik az udvaron ugráltak a harsány zöld fűben. Végiggondoltam az addigi életem. Eszembe jutott az előző barátnőm, aki olyan volt, mint egy anyajegy a hátamon. Néha észrevettem a tükörben, hogy ott van, de aztán olyan észrevétlenül tűnt el, mint egy rosszul felragasztott matrica. Dühömet kicsattanó erővel tudtam a világ tudomására juttatni, de mikor megkondult bennem a csökkentértékűség ólom harangja, a szavak rozsdás felvonó módjára akadtak el félúton. Lázasan félelem fogott el minden egyes felszólalásnál, önként feküdtem a lábak alá, hogy azok belém törölhessék magukat. Kellék voltam életem legfontosabb kapcsolataiban, miközben felelősséget akartam vállalni mindegyikük jókedvéért.

Mikor a skót hegyek tetejét már becukrozta a tó felett gubbasztó felhőtakaró, húsz kilós bőröndömet magam után húzva egy héten át utaztam Nagy-Britanniában, hogy mielőtt hazaérek, kellőképpen megszilárduljanak a változást ösztökélő elhatározásaim. Egy hét után, készen állva a hazaérkezésre, egy számomra ismeretlen szláv nyelven beszélő reptéri alkalmazott rossz helyre adta fel a csomagom. Nem sokkal a gép indulása előtt vettem észre, hogy míg én Budapest felé tartok, addig a poggyászom úton van Várnába.

A pánik jól ismert lovasai kilencven fokkal forgatták el a lutoni repülőtér falait, miközben én dörömbölő szívvel próbáltam visszaszerezni a bőröndöm, de végül csak a hátizsákom meg én érkeztünk meg Ferihegyre. A testem megkönnyebbülten süppedt bele a taxi nikotinszagú plüssülésébe, de a lelkem még kereste a csomagot, amit olyan sok időn keresztül dédelgetett. Készen álltam a változásra, de arra nem, hogy ilyen hirtelen engedjem el a múltat.

Ironikus módon végül a Várna utcába kellett mennem, hogy ott egy rabszállítóra hajazó furgon csomagterében szégyenlősen pislogó fekete bőrönd képében visszakapjam a múltam egy részét. Hazaérve szaporán dobogó szívvel estem neki a világotázó koffernek, amiben végül mindent megtaláltam. A csomag furcsa módon mégis könnyebbnek tűnt, mint három hónapja, mikor útnak indultam. Aznap végre megnyomtam a hívás gombot, jövő hétre kaptam időpontot az első terápiás ülésre. Igazán majd ott fogom kipakolni a bőröndöm.